

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **BigBoard Praha, a.s.**, IČO 24226491
sídlem Na strži 2097/63, 140 00 Praha 4
zastoupeného advokátkou JUDr. Vladimírou Glatzovou,
sídlem Husova 5, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2019, č. j. MHMP 700985/2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „žalovaný“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru ze dne 16. 11. 2018, č. j. MČ P7 159716/2018/OFI 2-D/Na (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ či „platební výměr“), který vydal Úřad městské části Praha 7, Odbor finanční (dále jen „prvostupňový orgán“). Platebním výměrem byl žalobkyni vyměřen místní poplatek za užívání veřejného prostranství, umístění reklamního zařízení v období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016 (dále též

jen „rozhodné období“) v prostranství v ul. U Výstaviště, č. parc. 1850/12, k. ú. Bubeneč, Praha 7 (dále též jen „pozemek 1850/12“) ve výši 549 000 Kč.

2. V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval námitkami žalobkyně, která je následně učinila i součástí žaloby. K námitce, že žalobkyní užívaná část pozemku 1850/12 není uvedena v obecně závazné vyhlášce č. 5/2011 Sb. hl. m. Prahy, o místním poplatku za užívání veřejného prostranství, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „vyhláška“) jako veřejné prostranství podléhající místnímu poplatku, žalovaný uvedl, že předmětný pozemek 1850/12 je v příloze č. 2 OZV jednoznačně vymezen svým parcelním číslem: „*prostranství v ul. U VÝSTAVIŠTĚ, č. parc. 1850/4, 1850/12 v k. ú. Bubeneč*“. Zpoplatnění tak podléhá užívání celého pozemku 1850/12, na jehož části se nachází reklamní zařízení žalobkyně. Pozemek ve svém celku není parkovištěm, z tohoto důvodu je prostranství zařazeno mezi „ostatní“ veřejná prostranství. Nejedná se však o nepřesné vymezení veřejného prostranství, neboť parkoviště může být například součástí ulice. Zpoplatněná veřejná prostranství (včetně předmětného pozemku) jsou ve vyhlášce specifikována takovým způsobem, aby nebyla narušena právní jistota adresátů norem. Je-li pozemek označen parcelním číslem, vztahuje se zpoplatnění na celý pozemek, na rozdíl od případu, kdy se zpoplatnění týká pouze konkrétně vymezené části. Pozemek nadto přiléhá jak k ulici U Výstaviště, tak Za Elektrárnou, reklamní zařízení tedy není umístěno mimo ulici U Výstaviště, jak tvrdí žalobkyně. Pozemek je evidován jako ostatní komunikace ve vlastnictví Hlavního města Prahy. Pokud vlastník pozemku umožní, aby byl přístupný veřejnosti, podřazuje svůj pozemek veřejnému užívání. Ostatní komunikace jsou nadto podle odborné literatury veřejným statkem a uvnitř obcí představují zpravidla jeden z typů veřejného prostranství.
3. Dále se žalovaný zabýval odvolací námitkou, že příslušná část pozemku nesplňuje znaky veřejného prostranství. K definici veřejného prostranství žalovaný odkázal na ust. § 14b zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o hlavním městě Praze“). Podmínka přístupnosti každému bez omezení se vztahuje na každou osobu, nikoliv na motorová vozidla či např. zvířata. Skutečnost, že je zpoplatněn vjezd motorových vozidel na určitá místa neznamená, že tato místa ztrácí charakter veřejných prostranství. Zároveň je-li veřejné prostranství užíváno zvláštním způsobem, který vylučuje či omezuje obecné užívání, neztrácí tím prostranství svůj veřejný charakter. Pozemek 1850/12 je v katastru nemovitostí označen jako „ostatní plocha“ s využitím „ostatní komunikace“, má charakter místní komunikace III. třídy a je tedy v souladu s ust. § 14b zákona o hlavním městě Praze veřejným prostranstvím. Totéž deklaruje i příloha č. 2 vyhlášky, která stanoví místa podléhající místnímu poplatku, kde je pozemek 1850/12 uveden. Z předmětného pozemku 1850/12 byla pronajata pouze jeho část za účelem provozování parkoviště pro osobní automobily, přičemž tato část nezahrnovala část pozemku, na které se nachází reklamní zařízení. Podle aktuálního provozního řádu a parkovacího řádu platného od 1. 1. 2017 se na předmětném pozemku nachází nehlídané parkoviště.
4. Mimo kvalifikaci pozemku je důležité i jeho objektivní využití. Z pořízené fotodokumentace při místních šetřeních plyne, že pozemek byl volně přístupnou pozemní komunikací, neboť podél zábradlí byl realizován chodník, jako nedílná součást pozemku 1850/12, který byl volně přístupný. Z fotodokumentace není patrná žádná zábrana mezi parkovištěm a chodníkem, která by bránila ve veřejném užívání prostranství. Z fotodokumentace odvolatele není patrné, že by reklamní zařízení bylo umístěno na

hlídaném, oploceném a placeném parkovišti. Nájemní smlouvou č. 780/98/360 ze dne 10. 12. 1998 byla část pozemku 1850/12 pronajata společnosti INCHEBA PRAHA spol. s r.o. za účelem provozování parkoviště pro osobní automobily. Část pozemku, na které se nachází reklamní zařízení, byla pronajata žalobkyni na základě smlouvy č. NAP/58/04/010878/2007 ze dne 1. 6. 2007 (dále též jen „nájemní smlouva“); v ní je uvedeno, že se část pozemku 1850/12 pronajímá za účelem umístění „1 ks dvoustranného reklamního zařízení“. Z uvedeného vyplývá, že reklamní zařízení se tak nenachází na pozemku, na kterém je provozováno parkoviště. Žalobkyně na předmětnou část pozemku 1850/12 umístila reklamní zařízení, tj. užíváním veřejného prostranství omezila volný přístup dalším subjektům, a proto je ze zákona povinna platit místní poplatek. Podle žalovaného nezáleží na tom, zda se jedná o reklamní zařízení ve smyslu stavebního zákona či nikoliv, ale na tom, že se jedná o zařízení, které může šířit reklamu (např. reklamní stojan či billboard). Jako nedůvodnou označil žalovaný i námitku, že pokud by v případě umístění stavby na veřejném prostranství nezanikala poplatková povinnost, stíhala by tato povinnost i všechny ostatní stavby. Se stavbami, jejichž umístění nenaplnuje některý z druhů zvláštního užívání podle ust. § 4 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), není spojena poplatková povinnost, na rozdíl od např. dočasných staveb pro poskytování prodeje a služeb.

5. K námitce, že stavba pro reklamu nepodléhá poplatkové povinnosti podle zákona o místních poplatcích, uvedl žalovaný, že pro vznik poplatkové povinnosti je rozhodné, že reklamní zařízení je umístěno na uvedeném veřejném prostranství a jeho část zabírá bez ohledu na to, zda se jedná o stavbu nebo jiný druh veřejného oznámení obrazem či textem. Zákon o místních poplatcích, kterým se správa místních poplatků řídí, definuje pojem reklamního zařízení odlišně, bez ohledu na právní povahu zařízení, od stavebních předpisů. V opačném případě mohl zákonodárce v zájmu sjednocení definice reklamního zařízení v zákoně o místních poplatcích na stavební zákon odkázat. Rozhodujícím je podle žalovaného účel zařízení, tedy šíření reklamy, k čemuž v daném případě došlo. Nadto ve výše zmíněné nájemní smlouvě se žalobkyní je výslovně uvedeno, že „*pronajímatel přenechává nájemci do užívání část pozemku par. č. 1850/12 v k. ú. Bubeneč, za účelem umístění 1 ks dvoustranného reklamního zařízení o velikosti...*“
6. Ohledně závěrečné námitky, že správce poplatku vykládá zákon o místních poplatcích v rozporu s Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“) žalovaný uvádí, že správce poplatku postupoval v souladu s ust. § 8 odst. 3 daňového řádu. K porušení ust. čl. 11 odst. 5 Listiny podle žalovaného nedošlo, správní orgán naopak postupoval v souladu se zákonem o místních poplatcích a daňovým řádem.
7. Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.
8. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nicotnost rozhodnutí, kterou shledává zejména v tom, že v platebním výměru ani napadeném rozhodnutí není specifikováno (např. typem či rozměry) reklamní zařízení, které mělo být na pozemku umístěno. Nadto se správní orgány nevypořádaly s vlastnictvím ani s podmínkami umístění reklamního zařízení a neurčili přesnou část pozemku, kde mělo být reklamní zařízení umístěno. Správní orgány rovněž neuvedly, jak dospěly k závěru, že reklamní zařízení bylo na pozemku umístěno nepřerušovaně a právě žalobkyní. Žalovaný se nezabýval ani úvahou, kdy bylo reklamní řízení umístěno a zda je možné na něj vztáhnout úpravu vyhlášky, pokud by bylo na pozemku umístěno přede dnem nabytí účinnosti této obecně závazné vyhlášky. Dále

žalobkyně namítá, že platební výměr neobsahuje uvedení zákona o hlavním městě Praze, přestože tento zákon definuje pojem veřejné prostranství. Platební výměr nebyl podepsán a není opatřeno úředním razítkem.

9. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že stavba pro reklamu nepodléhá poplatkové povinnosti podle zákona o místních poplatcích, neboť stavba pro reklamu není „reklamním zařízením“ ve smyslu § 4 odst. 1 zákona. Žalobkyně zdůraznila, že toto ustanovení nedefinuje pojem „reklamní zařízení“ a proto je za účelem výkladu nutno vyjít ze zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), který rozeznává podle charakteru reklamní zařízení a stavby pro reklamu. Stavba pro reklamu se liší svou konstrukcí a především tím, že zatímco o umístění provozování staveb pro reklamu rozhoduje stavební úřad, tak reklamní zařízení nepodléhají klasickému územnímu a stavebnímu řízení. Reklamní zařízení je tak v zásadě možné zřídit a provozovat bez kontroly a dohledu stavebních úřadů, což i odůvodňuje podstatu zavedení místního poplatku na reklamní zařízení a nikoli na stavby pro reklamu. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že pokud by měly být režimu zákona podřízeny i stavby pro reklamu, zákonodárce by tak učinil explicitně, jako v případě dočasných staveb pro poskytování prodeje a služeb.
10. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně rozporuje charakter pozemku jako veřejného prostranství podle vyhlášky. Žalobkyně namítá, že žalovaný nepřisvědčil její argumentaci, že v daném případě jde o stavbu pro reklamu, která nepodléhá poplatkové povinnosti proto, že je umístěna na části pozemku, který nemá charakter veřejného prostranství podle vyhlášky.
11. Podle ust. § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích je obec povinna určit místa, která podléhají poplatku za zvláštní užívání veřejného prostranství. Tato místa však musí být v příloze vyhlášky konkrétně a dostatečně přesně specifikována, jak uvedl i Ústavní soud. Žalobkyně považuje závěr žalovaného o nepotřebnosti přesného zařazení funkčně specifických částí pozemku pod příslušné kategorie veřejného prostranství za nesprávný, zejména pokud žalovaný sám v napadeném rozhodnutí uvádí, že na pozemku je více funkčně samostatných částí. Část pozemku, na kterém je umístěna stavba pro reklamu slouží výhradně jako veřejné hlídané parkoviště. Je-li tak v příloze č. 2 vyhlášky konkrétně vymezena samostatná sekce parkoviště, totéž musí být respektováno i u předmětné části pozemku. Má-li pozemek více samostatných funkcí, je třeba k tomu poskytnout přesný výčet. Skutečnost, že tomu tak není u předmětné části pozemku, nasvědčuje tomu, že se s poplatkovou povinností k této části vůbec neuvažovalo. Nadto je dané prostranství vymezeno zmatečně, neboť stavba pro reklamu je umístěna na parkovišti a mimo ulici U Výstaviště. Nemůže se na ni tak vztahovat platební výměr, který postihoval umístění reklamního zařízení v ulici U Výstaviště. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkou, že pokud by se povinnost platby vztahovala i na parkoviště na pozemku 1850/12, pak by poplatkové povinnosti podléhal i pozemek parc. č. 1850/38, který je situován uvnitř tohoto pozemku.
12. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně rozporuje charakter pozemku jako veřejného prostranství podle zákona o hlavním městě Praze.
13. Legální definici pojmu „veřejné prostranství“ pro účely hlavního města je obsažena v ustanovení § 14b zákona o hlavním městě Praze, který jako jednu z charakteristik veřejného prostranství uvádí, že je přístupné každému bez omezení. Podstatný je jeho

faktický stav. V daném případě se jedná o veřejné hlídané parkoviště, které již z povahy věci nemůže být veřejně přístupné každému bez omezení. Slouží totiž k parkování motorových vozidel za úplatu a za podmínek stanovených jeho provozovatelem. Pozemek objektivně nelze užívat veřejně, neboť byl upraven pro účely veřejného hlídaného parkoviště vyasfaltováním povrchu, bílým horizontálním vyznačením parkovacích míst a zamezením vjezdu pouze vstupní branou se závorou. K úpravám pozemku došlo před vznikem stavby pro reklamu. Stavba pro reklamu tak nemůže podléhat poplatkové povinnosti, když nedochází k žádnému omezení veřejného užívání pozemku. Žalobkyně tak shrnuje, že žalovaný posoudil faktický stav části pozemku 1850/12 v rozporu s ust. § 14b zákona o hlavním městě Praze.

14. *V pátém žalobním bodu* žalobkyně shledává výklad zákona o místních poplatcích v rozporu s článkem 11 odst. 5 Listiny, když pod něj zařazuje stavby pro reklamu. Ustanovení § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích totiž nedefinuje pojem „reklamní zařízení“ a není tak dostatečně vymezen předmět poplatkové povinnosti.
15. *V šestém žalobním bodu* žalobkyně připomíná zásadu zákazu retroaktivity. Vymezené prostranství na pozemku bylo jako veřejné prostranství Hlavním městem Prahou stanoveno s účinností až od 1. 1. 2008, tj. v době, kdy stavba pro reklamu byla na pozemku již umístěna a to již na základě rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7 ze dne 30. 10. 2006, zn. 12175/06/3080/ob.1-BB/Lub. Žalobkyně poukazuje na to, že její předchůdce umístil stavbu pro reklamu v dobré víře, že se na stavbu pro reklamu poplatková povinnost nevztahuje. Případný veřejný zájem nemůže převýšit nad legitimním očekáváním žalobkyně, proto není možné vztáhnout poplatkovou povinnost i na stavbu pro reklamu žalobkyně. Povinnost platit místní poplatky se vztahuje pouze a jen na reklamní zařízení a obecně závaznou vyhláškou vymezené stavby, které byly na pozemek umístěny až následně po dni 1. 1. 2008 a nikoli před tímto datem. Žalobkyně však žádné takové reklamní zařízení na pozemek neumístila.
16. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. K námitce nicotnosti uvádí, že platebním výměrem byl vyměřen „*místní poplatek za užívání veřejného prostranství, umístění reklamního zařízení v období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016 na prostranství v ul. U Výstaviště, č. parc. 1850/12, k. ú. Bubeneč, Praha 7...*“ přičemž tak bylo uvedeno i na základě ohlášení žalobkyně k místnímu poplatku ze dne 4. 1. 2016 a ohlášení ze dne 29. 6. 2016, v nichž žalobkyně jako místo užívání veřejného prostranství určila právě pozemek 1850/12. Platební výměr odkazuje na úřední záznamy z místních šetření včetně fotodokumentace. Žalovaný považuje námitku nedostatečné specifikace reklamního zařízení za účelovou z důvodu, že žalobkyně užívá předmětné veřejné prostranství, s výjimkou instalovaného a následně deinstalovaného oplocení, prakticky totožným způsobem od 22. 4. 2008 na základě ohlášení ze dne 4. 6. 2008 do současnosti. Dále žalovaný uvádí, že vlastnictví reklamního zařízení není rozhodující pro určení osoby zatížené poplatkovou povinností. Dle ust. § 4 odst. 2 zákona o místních poplatcích jí je osoba, která užívá veřejné prostranství způsobem uvedeným v § 4 odst. 1. Žalobkyně se jako osoba užívající veřejné prostranství označila i ve formuláři „*Ohlášení k místnímu poplatku*“ ze dne 4. 1. 2016 i ze dne 29. 6. 2016. K nepřerušnému umístění zařízení žalovaný odkazuje na jednotlivá místní šetření v průběhu roku 2016, přičemž sama žalobkyně ohlásila užívání veřejného prostranství v celém zpoplatněném období. Ve správních rozhodnutích nejsou správní orgány povinny uvádět veškerá zákonná ustanovení, která s vydáním rozhodnutí souvisí. K absenci podpisu pak žalovaný doplňuje,

že autenticita platebního výměru je dána už jen tím, že byl žalobkyni odeslán z datové schránky správce poplatku.

17. Ohledně námitky, že stavba pro reklamu nepodléhá poplatkové povinnosti podle zákona o místních poplatcích, žalovaný zdůraznil, že je nutno vycházet z účelu zařízení, jímž je bezpochyby reklama. Možnost zpoplatnit reklamní zařízení místním poplatkem za užívání veřejného prostranství byla zákonem o místních poplatcích stanovena již od 1. 1. 1991, kdy zákon nabyl účinnosti. Dále pak žalovaný poukázal na nájemní smlouvu, ze které vyplývá, že pronájem byl smluven za účelem umístění reklamního zařízení, které podléhá podle zákona o místních poplatcích zpoplatnění. Ke ztrátě charakteru pozemku jako veřejného prostranství nedochází ani umístěním dočasné stavby, a to právě z důvodu její dočasnosti. Žalobkyně nadto neprokázala, že na předmětný pozemek skutečně umístila stavbu ve smyslu ust. § 2 odst. 3 stavebního zákona, byť jen dočasnou, neboť rozhodnutím městské části Praha 7 ze dne 30. 10. 2006, zn. 12175/06/3080/ob.1-BB/Lub. Bylo žalobkyni podle ust. § 71 odst. 4 stavebního zákona z roku 1976 povoleno umístění „informačního propagačního a reklamního zařízení“, tj. „zařízení“ ve smyslu ust. § 71 odst. 2 stavebního zákona, nikoliv stavby podle ust. § 139b stavebního zákona.
18. Stran námitky, že žalobkyně neužívá veřejné prostranství podle vyhlášky, žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí (str. 10 - 12). Ke kategorizaci veřejného prostranství, kdy se u konkrétní parcely prolíná několik funkcí, žalovaný dodává, že se v daných případech jedná o ad hoc bližší specifikaci z důvodu nezaměnitelnosti a srozumitelnosti právní normy pro průměrného adresáta. S ohledem na časté změny ve faktických způsobech využívání dílčích prostranství však doplňující specifikace nemůže být nikdy zcela určující. S námitkou nezpoplatnění pozemku parc. č. 1850/38 se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. Jedná se o stavbu technického vybavení nikoliv dočasného charakteru a nemůže se tak jednat o veřejné prostranství, jehož zvláštní užívání by mohlo být vyhláškou zpoplatněno. Nadto pozemek parc. č. 1850/38 vznikl oddělením z pozemku 1850/12 na základě zápisu do katastru nemovitostí až dne 6. 6. 2018. Otázka zařazení tohoto pozemku do obecně závazné vyhlášky tak není pro toto řízení relevantní.
19. K námitce, v níž žalobkyně rozporuje charakter pozemku jako veřejného prostranství podle zákona o hlavním městě Praze, žalovaný uvádí, že reklamní zařízení je zcela jednoznačně umístěno na prostranství v ul. U Výstaviště, parc. č. 1850/12, které je ve vyhlášce zařazeno mezi další prostory přístupné každému bez omezení, jejichž zvláštní užívání je zpoplatněno. Z důkazů žalobkyně nevyplývá, že by v rozhodném období tj. od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016 byl pozemek 1850/12 součástí hlídaného parkoviště. Za účelem provozování parkoviště byla pronajata pouze část pozemku 1850/12, nezahrnující část pozemku, na které se nachází reklamní zařízení, jež tak mohla být poté žalobkyni pronajata na základě smlouvy č. NAP/58/04/010878/2007. Podle aktuálního provozního a parkovacího řádu platného od 1. 1. 2017 se přitom na pozemku 1850/12 nachází nehlídané parkoviště, u nějž provozovatel neodpovídá za škody způsobené na vozidle v průběhu parkování. Součástí parkoviště nejsou chodníky nacházející se po obvodu pozemku a žádným způsobem není omezen vstup veřejnosti na pozemek 1850/12.
20. K námitce rozporu výkladu zákona o místních poplatcích s Listinou žalovaný uvedl, že výklad žalobkyně zcela pomíjí účel úpravy místního poplatku za užívání veřejného prostranství, pro nějž je zcela nepodstatné, zda je zábor tvořený z hlediska stavebních předpisů zařízení dočasnou či trvalou stavbou, pokud je reklama jeho primárním účelem.

21. Ohledně namítaného porušení zásady zákazu retroaktivity, uvedl žalovaný, že pozemek historicky patří mezi veřejná prostranství, jejichž zvláštní užívání podléhá místnímu poplatku. Zdůraznil, že žalobkyně jednoznačně v podání ze dne 4. 6. 2008 uvedla, že předmětné prostranství užívá od 22. 4. 2008. Nemůže tedy obstát nynější tvrzení žalobkyně, že reklamní zařízení na předmětné veřejné prostranství umístila přede dnem 1. 1. 2008. Žalovaný dále uvádí, že předmětné zařízení by podléhalo zpoplatnění i v době před 1. 1. 2008, neboť bylo umístěno na veřejné prostranství „parkoviště“ v ulici U Výstaviště podle obecně závazné vyhlášky č. 24/2003 Sb., hlavního města Prahy o místním poplatku za užívání veřejného prostranství ve znění účinném do 31. 12. 2007. V souladu se zásadou nepravé retroaktivity by též reklamní zařízení nejpozději od 1. 1. 2008 podléhalo zpoplatnění z důvodu umístění na citovaném prostranství na základě obecně závazné vyhlášky č. 16/2007 Sb., hlavního města Prahy a ve zpoplatněném období pak na základě vyhlášky č. 5/2011.
22. U ústního jednání, které se konalo dne 26. března 2021, zástupce žalobkyně setrval na všech žalobních námitkách a zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na důvody uvedené v napadeném rozhodnutí i v písemném vyjádření k žalobě.
23. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
24. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
25. Podle ust. § 77 odst. 2 správního řádu *Nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.*
26. Podle ust. § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích *Poplatek za užívání veřejného prostranství se vybírá za zvláštní užívání veřejného prostranství, kterým se rozumí provádění výkopových prací, umístění dočasných staveb a zařízení sloužících pro poskytování prodeje a služeb, pro umístění stavebních nebo reklamních zařízení, zařízení cirkusů, lunaparků a jiných obdobných atrakcí, umístění skládek, vyhrazení trvalého parkovacího místa a užívání tohoto prostranství pro kulturní, sportovní a reklamní akce nebo potřeby tvorby filmových a televizních děl. Z akcí pořádaných na veřejném prostranství, jejichž celý výtěžek je odveden na charitativní a veřejně prospěšné účely, se poplatek neplatí.*
27. Podle ust. § 4 odst. 2 zákona o místních poplatcích *Poplatek za užívání veřejného prostranství platí fyzické i právnické osoby, které užívají veřejné prostranství způsobem uvedeným v odstavci 1.*
28. Podle ust. § 14b zákona o hlavním městě Praze *Veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.*
29. Podle ust. § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích účinného do dne 31. 12. 2019 *Poplatky zavede obec obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. Obec může obecně*

závaznou vyhláškou upravit další způsob placení a jemu odpovídající den platby poplatku, než je způsob placení a den platby podle daňového řádu. U poplatku za užívání veřejného prostranství určí místa, která v obci podléhají poplatku za užívání veřejného prostranství.

30. Podle ust. § 7 obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy č. 5/2011 *Poplatku v hlavním městě Praze podléhají v příloze č. 2 k této vyhlášce uvedené náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení.*
31. Podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 5/2011 je mezi „Další prostory přístupné každému bez omezení“ v části „ostatní“ zahrnuto prostranství v ul. U VÝSTAVIŠTĚ, č. parc. 1850/4 a 1850/12 v k. ú. Bubeneč.
32. *V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá nicotnost rozhodnutí obou stupňů. Jak vyplývá z výše citovaného ust. § 77 odst. 1 správního řádu, nicotné je takové rozhodnutí, které trpí tak zásadními vadami, pro které je nelze považovat za rozhodnutí. Mezi takové vady patří např. absence věcné příslušnosti či vady, které činí zjevně vnitřně rozporným. Těmito vadami však prvostupňové ani napadené rozhodnutí zcela zjevně netrpí.*
33. Platebním výměrem byl vyměřen „místní poplatek za užívání veřejného prostranství, umístění reklamního zařízení v období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016 na prostranství v ul. U Výstaviště, č. parc. 1850/12, k. ú. Bubeneč, Praha 7...“ Prvostupňový orgán v něm odkazuje na četná místní šetření (celkem 12 šetření ve zhruba měsíčních intervalech a rovněž na splnění „Ohlašovací povinnosti“ poplatníka k místnímu poplatku za užívání veřejného prostranství stanovená § 4 vyhlášky, která podala žalobkyně za období od 1. 1. 2016 do 30. 6. 2016 a za období od 1. 7. 2016 do 31. 12. 2016, v nichž jako místo užívání veřejného prostranství určila právě pozemek 1850/12. Soud se ztotožňuje se žalovaným stran účelovosti této námitky. Žalobkyně v průběhu řízení námitku nedostatečné specifikace nevznesla a výše uvedený text prvostupňového rozhodnutí shledává soud dostatečně konkrétním, nevyvolávajícím pochybnosti, že poplatek byl stanoven za užívání konkrétně označeného pozemku z důvodu umístění reklamního zařízení a to za období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016. Soud zde připomíná, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, jak správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40: „Správní řád samozřejmě nevylučuje, aby správní orgán v řízení o řádném opravném prostředku doplňoval prvostupňové rozhodnutí o další úvahy, či vyjasňoval již zjištěný skutkový stav obstaráním dalších důkazů. Jak plyne z § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, odvolací orgán je oprávněn prvostupňové rozhodnutí doplňovat o další důvody, či je změnit, a to jak co do odůvodnění, tak do výroku. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů totiž tvoří jeden celek; proto může odvolací či rozkladový orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje.“ V napadeném rozhodnutí je pak reklamní zařízení ještě blíže specifikováno jak místně („na prostranství při komunikaci U Výstaviště, parc. č. 1850/20 v k. ú. Bubeneč“), konstrukčně („ocelová noha reklamního zařízení (billboardu) byla umístěna na betonovém kvádru“), tak plošně („zábor veřejného prostranství je o velikosti 15 m²“). Zásadní pro určení poplatkové povinnosti pak není vzhled či rozměr reklamního zařízení, ale rozsah jeho záboru, který byl v obou správních rozhodnutích uveden. Soud proto shledal tuto námitku nedůvodnou.
34. Ohledně námitky, že žalovaný se nezabýval otázkou, kdo je vlastníkem reklamního zařízení, soud uvádí, že z hlediska určení osoby poplatníka podle zákona o místních

poplatcích je bezpředmětné, kdo je vlastníkem reklamního zařízení. S odkazem na ust. § 4 odst. 1 a 2 zákona o místních poplatcích lze uzavřít, že *poplatníkem je fyzická či právnická osoba, která užívá veřejné prostranství zvláštním způsobem* (mimo jiné) *tím, že na něj umístí dočasnou stavbu sloužící pro umístění reklamního zařízení*. Lze dodat, že žalobkyně se sama jako osoba užívající veřejné prostranství označila i v obou ohlášeních k místnímu poplatku (za období od 1. 1. 2016 do 30. 6. 2016 i za období od 1. 7. 2016 do 31. 12. 2016). Nepřerušené umístění zařízení po celý rok 2016 žalovaný dostatečně prokázal celkem dvanácti místními šetřeními, z nichž vyplývá, že na předmětném prostranství je i nadále umístěno reklamní zařízení. Tyto úřední záznamy o místních šetřeních jsou součástí správního spisu a jsou pak doplněny o fotografie zachycující předmětné reklamní zařízení v průběhu času, včetně obsahu jednotlivých zobrazovaných reklam. Lze zopakovat, že žalobkyně sama sebe označila jako osobu užívající předmětné veřejné prostranství. Tato námitka je tedy rovněž nedůvodná.

35. Námitku, že se žalovaný nezabýval úvahou, kdy bylo reklamní zařízení na pozemek umístěno, soud považuje za irelevantní. Povinnost platit místní poplatek není odvozována ode dne, kdy byla zabrána část veřejného prostranství, ale podle rozhodného období, které je v dané věci posuzováno. Lze připomenout, že i z žalobkyní vyplněných formulářů „Ohlašovací povinnost poplatníka k místnímu poplatku za užívání veřejného prostranství stanovená § 4 vyhlášky“, které podala žalobkyně za období od 1. 1. 2016 do 30. 6. 2016 a za období od 1. 7. 2016 do 31. 12. 2016, jednoznačně vyplývá doba i nepřetržitost užívání veřejného prostranství žalobkyní v předmětném období. I pokud by bylo reklamní zařízení umístěno na veřejné prostranství ještě před účinností dané vyhlášky, povinnost platit místní poplatek by po její účinnosti žalobkyni stíhala, neboť by se zde jednalo o nepravou retroaktivitu, která je obecně přípustná. K zásadě retroaktivity se soud blíže vyjadřuje v závěru rozsudku.
36. Soud nepřisvědčil ani námitce, že ve výroku platebního výměru není uveden zákon o hlavním městě Praze. V rozhodnutích správních orgánů, natož pak v jejich výrocích, nejsou správní orgány povinny uvádět veškeré zákony a jejich ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, a to mimo jiné i z důvodu přehlednosti rozhodnutí. Uvedením veškerých ustanovení by došlo k zahlcení odůvodnění rozhodnutí nesrozumitelnými pasážemi obsahujícími dlouhé výčty čísel a právních předpisů. V posuzovaném případě je zákon o hlavním městě Praze opakovaně zmiňován v napadeném rozhodnutí. Zde soud proto pouze znovu připomíná zásadu jednotnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.
37. Závěrem tohoto žalobního bodu žalobkyně poukazovala na nicotnost rozhodnutí spočívající v absenci podpisu platebního výměru. Jak již odkázal žalovaný v písemném vyjádření, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 169/2014-55 uvedl: *„Rozhodnutí správního orgánu není nicotné bez přistoupení dalších okolností jen proto, že není podepsáno oprávněnou osobou. Absence podpisu na písemném vyhotovení správního rozhodnutí, které bylo stěžovateli doručeno elektronicky, nezpůsobuje nicotnost tohoto rozhodnutí. Neuvedení podpisu oprávněné úřední osoby na rozhodnutí, které bylo doručeno do datové schránky, není podle Nejvyššího správního soudu ani vadou mající za následek jeho zrušení.“* K tomu soud doplňuje, že ověřil, že originál platebního výměru, který byl žalobkyni zaslán z datové schránky prvostupňového orgánu, je součástí správního spisu, včetně otisku úředního razítka a podpisu úřední osoby, která jej vlastnoručně podepsala.

38. Městský soud v Praze shrnuje, že všechny shora tvrzené vady rozhodnutí správních orgánů, nemohly založit jejich nicotnost, a vzhledem k nedůvodnosti těchto námitek nezakládají ani jejich nezákonnost.
39. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že stavba pro reklamu nepodléhá poplatkové povinnosti podle zákona o místních poplatcích, neboť stavba pro reklamu není „reklamním zařízením“ ve smyslu § 4 odst. 1 tohoto zákona.
40. Z výše citovaného ustanovení § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích vyplývá, že poplatek za užívání veřejného prostranství se vybírá *za zvláštní užívání veřejného prostranství*, dále že tímto zvláštním užíváním je mimo jiné *umístění dočasných staveb a zařízení*, a konečně, že tyto slouží mimo jiné *pro umístění stavebních nebo reklamních zařízení*. Povinnost platit místní poplatek je spojena s umístěním reklamních zařízení na veřejných prostranstvích. Soud se neztotožňuje s námitkou žalobkyně, že se v dané věci nejedná o reklamní zařízení podle ust. § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích, ale o stavbu pro reklamu dle stavebního zákona. Pro posouzení je relevantní faktický stav, tedy účel, kterému zařízení slouží. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že tímto účelem je bezpochyby reklama. Tato skutečnost je zřejmá i z předmětu výše zmiňované nájemní smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a hlavním městem Prahou. V této smlouvě je výslovně uvedeno, že „*Pronajímatel přenechává nájemci do užívání část pozemku parc. č. 1850/12 v k. ú. Bubeneč, za účelem umístění 1 ks dvoustranného reklamního zařízení o velikosti 2 x 3,6 x 9,6 m, tj celkem 69,12 m² reklamní plochy...*“ Žalobkyni tak muselo být již od počátku nájemního vztahu zcela jasné, že předmětné zařízení umístěné na pozemku 1850/12 je reklamním zařízením. Uvedené pak svědčí i o účelovosti námítky nicotnosti stran nespecifikace reklamního zařízení v platebním výměru, neboť z nájemní smlouvy, která je součástí spisu, vyplývá, že část pozemku byla pronajata právě žalobkyni k umístění reklamního zařízení o přesně daných rozměrech. Nebylo tedy nezbytné v platebním výměru podrobně rozepisovat vlastnosti reklamního zařízení.
41. Rovněž z dalších součástí spisu je zcela zjevné, že žalobkyně v průběhu let používala sama označení „reklamní zařízení“. Příkladem lze poukázat na vyplněný formulář „Ohlašovací povinnost“ ze dne 4. 6. 2008, kde žalobkyně jako *způsob užívání veřejného prostranství* uvedla „*umístění reklamního zařízení*“, nebo současné vyplnění formuláře „Ohlašovací povinnost“ ze dne 4. 1. 2016, kde je uvedena tatáž informace. Nejenže tak žalobkyně sama deklarovala, že se jedná o reklamní zařízení, ale ve formuláři je též výslovně uvedeno, že se jedná o *způsob užívání veřejného prostranství*. Žalobkyni tak muselo být zcela zřejmé, že se v daném případě o veřejné prostranství jedná – k této otázce se soud blíže vyjádří i ohledně námitek v následujícím žalobním bodu.
42. Soud shledává vhodným poukázat rovněž na odbornou literaturu, podle které „*reklamním zařízením je jakékoliv zařízení, které může šířit reklamu. Nezáleží tak na tom, zda se jedná o reklamní zařízení ve smyslu stavebního zákona, zda umístění tohoto zařízení nebo jeho sestavení podléhá povolovacímu procesu podle stavebního zákona. Zásadní je, že je toto zařízení s to šířit reklamu obrazem či textem, že je umístěno na veřejném prostranství, které je označeno v obecně závazné vyhlášce, a že omezuje obecné užívání tohoto veřejného prostranství. Za reklamní zařízení je možné považovat např. reklamní stojan nebo billboard.*“ (TĚŽKÝ, Václav, Michal JANTOŠ a Kamil SIUDA. Zákon o místních poplatcích: Komentář. Praha: Wolters Kluwer 2016).

43. K námitkám ve druhém žalobním bodu soud tedy uzavírá, že pro posouzení povinnosti žalobkyně platit místní poplatek dle zákona o místních poplatcích je podstatné, že účelem zařízení, které na pozemek umístila žalobkyně, je šíření reklamy. Není relevantní, zda se jedná o reklamní zařízení ve smyslu stavebního zákona či nikoliv. Zásadní je skutečnost, že se jedná o zařízení, které je určeno k šíření reklamy obrazem či textem, že je umístěno na veřejném prostranství, které je označeno v obecně závazné vyhlášce, a že omezuje obecné užívání tohoto veřejného prostranství. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyní umístěný billboard je možné při splnění těchto dalších hledisek považovat za reklamní zařízení ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích bez ohledu na to, zda bylo o jeho umístění a provozování rozhodnuto stavebním úřadem či nikoli.
44. *Ve třetím a čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně rozporuje charakter pozemku jako veřejného prostranství ve smyslu zákona o hlavním městě Praze a ve smyslu vyhlášky. Žalobkyně na podporu svého tvrzení uvádí, že pozemek parc.č. 1850/12, v k.ú. Bubeneč není přístupný každému bez omezení, neboť je využíván jako veřejné hlídané parkoviště a jako takové slouží k parkování motorových vozidel za úplaty a za podmínek stanovených provozovatelem.
45. Pro vypořádání těchto námitek soud v první řadě připomíná, že žalobkyní užívaná část pozemku par. č. 1850/12 je v příloze č. 2 vyhlášky určena jako místo, které poplatku podléhá podle ustanovení § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích, z čehož také správce poplatku vycházel a na základě zařazení tohoto pozemku mezi veřejná prostranství místní poplatek žalobkyni stanovil. Podle § 7 citované vyhlášky poplatku v hlavním městě Praze podléhají v příloze č. 2 k této vyhlášce uvedená náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení. Podle přílohy č. 2 k vyhlášce je mezi další prostory přístupné každému bez omezení v části „ostatní“ zahrnuto „prostranství v ul. U VÝSTAVIŠTĚ, č. parc. 1850/4 a 1850/12 v k. ú. Bubeneč“.
46. Soud zde uvádí, že je bezpředmětné, v jaké sekci přílohy č. 2 vyhlášky se předmětný pozemek nachází, zda jde podle této přílohy o parkoviště či ostatní plochy. Rovněž není podstatné, že nejsou vymezeny jednotlivé části pozemku 1850/12 – označení parcelního čísla je pro určení veřejného prostranství dostačující. Podstatným tedy je, že je pozemek 1850/12 v této vyhlášce zařazen mezi veřejně přístupná prostranství, má tedy charakter veřejně přístupného prostranství, za jehož zvláštní užívání je správní orgán oprávněn místní poplatek vyměřit a vybrat.
47. Žalobkyně s poukazem na § 14b zákona o hlavním městě Praze dále namítá, že stavba pro reklamu je obklopena pozemkem sloužícím jako veřejné hlídané parkoviště, které z povahy věci nemůže být veřejně přístupné každému bez omezení. Ani takto formulovaná námitka není důvodná, neboť ze správního spisu nevyplývá, že by v době od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016, za níž byl vyměřen poplatek za užívání veřejného prostranství, byl předmětný pozemek součástí hlídaného parkoviště. Ze žádného předloženého dokladu totiž nevyplývá skutečnost, že by na předmětném pozemku bylo v roce 2016 veřejné hlídané parkoviště. Naopak z předložené fotodokumentace, i ze zápisů z místních šetření učiněných v průběhu roku 2016, soud zjistil, že pozemek, který se nachází v okolí reklamního zařízení, byl po tuto dobu volně přístupný veřejnosti, když se na pozemku 1850/12 nacházel chodník umožňující volný přístup a průchod chodců (na některých fotografiích jsou zachyceni chodci, kteří se pohybují na přilehlém chodníku i na samotném parkovišti). Mezi chodníkem a další částí pozemku není umístěna žádná zábrana, která by bránila ve veřejném užívání tohoto prostranství veřejností (pouze zábrana pro pohyb

motorových vozidel), a proto ani zřízením veřejného hlídaného parkoviště by pozemek nemohl ztratit povahu veřejného prostranství. Naopak z nájemní smlouvy ze dne 1. 6. 2007 uzavřené mezi hl. městem Prahou a žalobkyní je patrné, že touto smlouvou byla přenechána žalobkyni do užívání část pozemku parc. č. 1850/12 k. ú. Bubeneč za účelem umístění jednoho kusu dvoustranného reklamního zařízení. Je proto nutno odlišovat plochu, na které je zřízeno parkoviště a plochu, která byla pronajata k umístění reklamního zařízení. Právě umístěním reklamního zařízení na této části pozemku bylo znemožněno veřejnosti tuto pronajatou část pozemku 1850/12 užívat, což je důvod pro stanovení místního poplatku žalobkyni za užívání tohoto veřejného prostranství. Z fotodokumentace založené ve spise vyplývá, že pozemek přiléhá jak k ulici U Výstaviště, tak Za Elektrárnou, reklamní zařízení tedy není umístěno mimo ulici U Výstaviště, jak namítá žalobkyně.

48. Ze shora citovaných ustanovení vyhlášky, stejně jako z ust. § 14b zákona o hlavním městě Praze plyne, že předmětný pozemek je veřejným prostranstvím. Každé veřejné prostranství pak lze užívat obecně nebo zvláště. Obecné užívání vychází ze samotné podstaty veřejného prostranství, tj. že se jedná o prostranství, jehož užívání je určeno všem, široké veřejnosti a nikoho nevylučuje, tj. okruh uživatelů je neomezený. Jakmile se však užívání jakýmkoli způsobem omezí či vyloučí z užívání ostatní uživatelé, je nutno na toto užívání pohlížet jako na užívání zvláštní. V posuzovaném případě právě zvláštní užívání je předmětem místního poplatku podle § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích, který jednotlivé způsoby zvláštního užívání stanoví taxativním výčtem, dle něhož se zvláštním způsobem užívání veřejného prostranství rozumí, kromě jiného, i umístění reklamních zařízení. Soud považuje za nutné dodat, že důvodem zpoplatnění zvláštního užívání veřejného prostranství je omezení užívání dané plochy veřejností ve prospěch určitého subjektu, kterým je v projednávané věci žalobkyně, jenž na předmětné ploše pozemku 1850/12, umístila reklamní zařízení.
49. V *pátém žalobním bodu* žalobkyně výklad zákona o místních poplatcích shledává v rozporu s článkem 11 odst. 5 Listiny, když pod něj žalovaný zařazuje stavby pro reklamu. Žalobkyně přitom zdůrazňuje, že ustanovení § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích totiž nedefinuje pojem „reklamní zařízení“ a není tak dostatečně vymezen předmět poplatkové povinnosti.
50. Podle čl. 11 odst. 5 Listiny lze daně a poplatky ukládat jen na základě zákona. Soud dospěl k závěru, že s uvedeným ustanovením není vyměření místního poplatku v rozporu, neboť jak soud již výše uvedl, správce poplatku provedl výklad pojmu „reklamní zařízení“ zcela v souladu s primárním účelem tohoto zařízení, kterým je jednoznačně inzerovaná reklama. Výklad provedený žalovaným proto soud za extenzivní nepovažuje. Naopak dospěl k závěru, že místní poplatek za užívání veřejného prostranství z důvodu umístění reklamního zařízení byl vyměřen zcela v souladu s účelem zákona o místních poplatcích, kterým je regulace zvláštního užívání předmětného veřejného prostranství, jenž vyloučilo z obecného užívání ostatní subjekty.
51. Účelovost takto vznesené námitky vyplývá podle soudu i ze skutečnosti, že žalobkyně sama pojem „reklamní zařízení“ v minulosti běžně používala, například když uzavírala nájemní smlouvu č. NAP/58/04/010878/2007 či jej opakovaně používala při vyplňování formulářů „Ohlášení poplatníka k místnímu poplatku“. Z uvedeného logicky vyplývá, že žalobkyně nejen při uzavírání nájemní smlouvy, ale i při podávání ohlášení, neměla vůbec žádné pochybnosti o tom, že zařízení, které na pozemku umístila, je reklamním zařízením,

jehož umístění je považováno za zvláštní užívání veřejného prostranství, které je podle zákona o místních poplatcích zpoplatněno.

52. *V závěrečném šestém žalobním bodu tvrdí žalobkyně, že ve vztahu k pozemku a stavbě pro reklamu na něm umístěné není možné vyměřovat místní poplatek z důvodu zásady zákazu retroaktivity.*
53. V obecné rovině soud uvádí, že za nepřipustnou retroaktivitu je zpravidla považována pouze retroaktivita pravá. Pravou retroaktivitu je třeba shledat tam, kde pozdější právní předpis upravuje i vznik dosavadních právních vztahů a nároky z nich vzešlé před účinností tohoto pozdějšího předpisu. Za obecně přípustnou je naopak považována tzv. retroaktivita nepravá, kde nová právní norma ponechává staré právní úpravě k řešení otázku vzniku již existujících právních vztahů, v minulosti učiněných právních úkonů a nároků z nich plynoucích a pouze do budoucnosti mění práva a povinnosti spojené s těmito již vzniklými právními vztahy. Uvedený právní názor vyplývá z ustálené judikatury správních soudů a shodně se v otázce rozlišování pravé a nepravé retroaktivity vyslovil také Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 7. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 3/94.
54. V posuzovaném případě žalobkyně retroaktivitu spatřuje v tom, že stavba pro reklamu byla na pozemek umístěna již na základě rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7 ze dne 30. 10. 2006, zn. 12175/06/3080/ob.1-BB/Lub, avšak vymezené prostranství na pozemku bylo jako veřejné prostranství Hlavním městem Prahou stanoveno s účinností až od 1. 1. 2008, tj. v době, kdy stavba pro reklamu byla na pozemku již umístěna. K tomuto tvrzení je nutné uvést, že žalobkyně sice tvrdí, že stavba byla umístěna na základě citovaného rozhodnutí ze dne 30. 10. 2006, avšak neuvádí již, kdy bylo předmětné reklamní zařízení na pozemek fakticky umístěno. Žalobkyně při splnění ohlašovací povinnosti dne 4. 6. 2008 uvedla, že předmětné reklamní zařízení užívá od 22. 4. 2008, tedy nikoli před 1. 1. 2008, jak tvrdí nyní. V době, kdy tedy žalobkyně dle svého tvrzení, začala reklamní zařízení na pozemku užívat, byl již pozemek vymezen jako veřejné prostranství a žalobkyni musela být tato okolnost známa.
55. Důvodnou nemůže být ani námitka žalobkyně, že její předchůdce umístil stavbu pro reklamu v dobré víře, že se na stavbu pro reklamu poplatková povinnost nevztahuje. Žalobkyně sice obecně odkazuje na právního předchůdce, ale přitom jej blíže neoznačuje. Sama tato skutečnost, je z hlediska posouzení takto vznesené námitky irelevantní. Reklamní zařízení by totiž, bez ohledu na to, kdo jej na pozemek umístil, podléhalo poplatkové povinnosti i v době před 1. 1. 2008, neboť bylo umístěno na veřejné prostranství „parkoviště v ul. U VÝSTAVIŠTĚ č. parc. č. parc. 2271 v k.ú. Holešovice“ dle obecně závazné vyhlášky č. 24/2003 Sb. hl. města Prahy, o místním poplatku za užívání veřejného prostranství, ve znění účinném do 31. 12. 2007. Závěrem lze doplnit, že povinnost platit poplatek za zábor veřejného prostranství následuje předmětné prostranství, nikoliv stavby na něm již umístěné. Došlo-li tedy v roce 2008 k označení předmětného pozemku 1850/12 jako veřejného prostranství, byl od tohoto roku nastaven režim pro celý pozemek výslovně ve vyhlášce vymezený, kterému podléhají všechny na něm umístěné dočasné stavby dle ust. § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích.
56. S ohledem na výše uvedené Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které

důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. března 2021

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu